

morgendienst

oproep tot eredienst en votum
 zegengroet
 zingen GK Gezang 171 : 1, 2 'Wees stil voor het aangezicht van God'
 lezing van de wet
 zingen Psalm 50 : 7
 gebed
 schriftlezing Ester 8,3-12.15-17
 zingen Psalm 85 : 1, 2
 tekstlezing Ester 9,1-17
 preek / thema: Wat de tegenstanders ook in hun agenda zetten, Israël mag er op 7 maart 473 voor Christus en alle
 dagen daarna zijn
 zingen Psalm 30 : 1, 2, 7
 dankgebed en voorbeden
 inzameling gaven
 slotzang Liedboek 125 : 1, 3, 5 'O kom, o kom, Immanuël'
 zegen

Titel: Een wet van Meden en Perzen stoort Gods trouw niet. Preek over Ester 9,1-17

Samenvatting:

Thema: Wat de tegenstanders ook in hun agenda zetten, Israël mag er op 7 maart 473 voor Christus en alle dagen daarna zijn.

De ondergang van alle Joden was door toedoen van Haman bepaald op 7 maart 473. Het was een wet van Meden en Perzen, een wet die niet kan worden herroepen. Toch kantelt de geschiedenis. Ester en Mordechai krijgen de ruimte om een wet ernaast te zetten. Die gaf Joden toestemming om milities te vormen en wapens te dragen en verzet te bieden. Mensen die alsnog de moeite willen nemen om de Joden in hun stad of dorp te doden op 7 maart 473 v. Chr. liepen nu wel een risico. Dat niemand God zijn volk kan afnemen heeft meer kracht dan de vernietigingswet van de Meden en de Perzen.

Preek:

Geliefde gemeente van Jezus Christus, broeders en zusters,

De vijandschap tegen Joden is een paar keer tot grote hoogte gestegen. In de tijd van Ester door Haman, kort geleden door Hitler met zijn Endlösung.

Satan zit niet stil. Onderschat hem niet.

Hij heeft zo een wereldmacht achter zich. Om God te storen. Om Messias Jezus in de weg te zitten. Om de getuigen te knakken, het zout van de aarde waardeloos te maken.

Moeten we bang worden?

Thema: Wat de tegenstanders ook in hun agenda zetten, Israël mag er op 7 maart 473 voor Christus en alle dagen daarna zijn.

De tegenstanders in het Ester-verhaal zijn Haman en zijn maten. Haman had met hulp van de afgoden een datum bepaald voor de uitroeiing van alle Joden in het Perzische rijk. De priesters hadden het lot geworpen, de 13e dag van de 12e maand was er uitgekomen: 13 adar. In onze telling 7 maart 473.

Haman had dat in de agenda van koning Xerxes gekregen, op de agenda van het Perzische rijk. Er was een wet van Meden en Perzen van gemaakt. Verder kun je toch niet komen op aarde! Meer kun je niet bereiken!

We hebben gelezen hoe Mordechai en Ester, neef en nicht, twee hooggeplaatste Joden, rijkseconoom en koningin, in actie zijn gekomen. Ze hadden Haman ontmaskerd als Jodenhater, en gevaarlijk man voor de stabiliteit van het rijk. De rollen waren omgedraaid. Haman werd gedood. Mordechai werd de tweede man in het rijk, de man onder de koning. Ester kreeg alles wat ze de koning vroeg.

Daardoor was alles gaan kantelen. De Joden in het Perzische rijk kregen een hele nieuwe status. Ze waren van de ene op de andere dag geen kwetsbare ballingen meer. Ineens waren ze een volk dat veel respect kreeg. Waar je zelfs graag bij wilde horen!

Maar wat nu met de 7e maart van het jaar 473 voor Christus? In heel het Perzische rijk stond op die dag met de onuitwisbare inkt van een wet van Meden en Perzen dat wie dat dan alle Joden vogelvrij waren. Iedereen mocht ze doden en hun bezittingen overnemen.

Mordechai en Ester hadden dat niet kunnen schrappen, maar ze hadden er wel voor gezorgd dat er nog een wet was bijgekomen. De Joden kregen toestemming om milities te vormen en wapens te dragen en verzet te bieden. Ze mochten de mensen die hun leven wilden nemen aanvallen en doden. In die wet stond dat ze ook het bezit van die mensen mochten nemen.

Het wordt dus spannend. Zouden er nog mensen de moeite willen nemen om de Joden in hun stad, in hun dorp te doden op 7 maart 473 v.Chr.? Er zat nu wel een risico aan.

We lezen in Ester 9 dat er op de vastgestelde dag inderdaad nog heel wat mensen waren die door wilden zetten. Ze zochten de Joden op om ze te doden en weg te jagen. De Joden moesten vechten voor hun leven.

We lezen ook dat de Joden terugvochten. En ze konden zich handhaven! We lezen tot drie keer toe, dat ze de huizen, de spullen en het vee van hun aanvallers ongemoeid lieten. Ze hadden ze mogen nemen, maar ze deden het niet. Het ging de Joden om het redden van hun leven. Niet om de wraak.

We lezen nog een apart verhaal over Soesa. We horen dat aan het eind van die 7e maart aan de koning rapport wordt uitgebracht over wat er in de burcht Soesa is gebeurd. Er wordt hem verteld dat er 500 mannen gedood zijn, inclusief de 10 zonen van Haman. Dan vraagt de koning aan Ester: denk je dat het genoeg is?

En dan zegt Ester: nee. De Joden in Soesa hebben zich wel kunnen verweren tegen de Jodenhaters in de koninklijke burcht, maar ze zijn niet toegekomen aan de mensen van de Haman-partij in de stad. Mogen de Joden hier er nog één dag bij? En vindt u het goed dat de lijken van de zonen van Haman op een paal worden gehangen om ze te schande te zetten?

Ze krijgt het voor elkaar. Je krijgt het vermoeden dat de Haman-partij in Soesa onder leiding van die zonen nog een wanhopige poging had gedaan om de verloren positie zoveel mogelijk terug te veroveren, en hadden geprobeerd zoveel mogelijk Joden om te brengen. Ester (en Mordechai) nemen de kans waar om door te pakken en de tegenstand te breken.

Ging Ester daarmee te ver? Van de schrijver horen we geen oordeel (hij laat in heel zijn boek God er nadrukkelijk buiten). Dan moeten wij daar ook maar mee uitkijken. Uiteindelijk zijn er in het hele rijk 75.000 tegenstanders van de Joden omgekomen. Over Joodse doden en gewonden horen we niets, maar ze zullen er vast en zeker ook geweest zijn.

Ester en Mordechai namen de ruimte die ze kregen. Maar ze konden Satan niet doden, je roeit de tegenstanders van God niet uit. Je moet het doen met de ruimte die God toestaat. Soms is dat veel, en vaak is dat weinig.

Toen was dat heel veel, en Mordechai en Ester trekken daar hun conclusies uit. Ze doen hun best om van het Poerimfeest een instelling te maken voor alle generaties. Wat zij meegemaakt hebben, betekent dat de verstrooiing van de Joden tussen de volken wel een feit is, maar dat Israël nooit hoeft te geloven dat de boze het zal winnen.

Niet de vijanden van Gods volk schrijven de agenda van de wereldgeschiedenis. God bepaalt wat er gebeurt. Niemand houdt Hem tegen als Hij zijn volk naar de toekomst wil meenemen. Niemand kan ze uit zijn hand roven. Het is wèl geprobeerd. Schande!

Het is niet aan het joodse volk, het is ook niet aan de kerk, aan de christenen, om tegenstanders te doden. Hij heeft de kinderen van Abraham bestemd om de volken te zegenen in de naam van Jezus. God zal het netwerk van de Joodse verstrooiing gebruiken voor de evangelieverkondiging aan de volken. Daarom kan Paulus, de apostel voor de volken, in de eerste eeuw overal waar hij komt de synagoge als springplank nemen. In de tijd van Ester is het zover nog niet. Maar God neemt zijn

maatregelen om het zover wel te laten komen.

We mogen er moed uit putten, dat het Joodse volk – ondanks alle haat, ondanks miljoenen doden – nog steeds bestaat, en al 2485 jaar grappen maakt over zijn tegenstanders. Dat is een wonder van Gods trouw en van Israëls vertrouwen, dat ons mag bemoedigen. Laten we elke neiging tot antisemitisme in onze harten en in onze kerken daarom onmiddellijk tegenspreken.

Die moed hebben we nodig. Satan kon de boodschappers van Gods heil niet uitschakelen. Hij blijft het toch proberen. Hij heeft Jezus gedood op Golgota. En ook na zijn opstanding en hemelvaart is zijn tegenstand nog niet gedoofd, leren we uit Openbaring. Ook de kerk als getuige, als evangelist mag rekenen op de oppositie van de duivel. Hij haalt alles uit de kast om het zout van de aarde zijn kracht af te nemen: de angst voor de dood, de macht van de rijkdom, de gesel van het vermaak, de hoogmoed van de mens. Dat het moeite kost om elkaar vast te houden, om het woord van God hoog te houden, om samen voor God te leven, komt daarvandaan...

Maar ook de gemeente van Christus mag weten dat God haar nooit aan de agressie van de boze zal overlaten. In de wereld kunnen we rekenen op alles tussen respect en verguizing, tussen bewondering en haat. Dat was al zo in Handelingen.

Broeders en zusters, wees maar niet bang. Hou nou rustig vol. We weten hoe de wereldgeschiedenis zal aflopen. In Gods agenda staat de dag genoteerd dat het afloopt naar zijn zin. Satan is niet aan de macht, Jezus regeert. Dat mag ons inspireren om ons te houden aan de wetten van zijn koninkrijk, en om het evangelie van dat koninkrijk aan de Joden en aan alle volken voor te houden. Het is namelijk goed nieuws.

Jezus kan veel en veel meer dan Mordechai en Ester. Hij zal de geschiedenis beslissen ten gunste van het volk van God. Hij laat het leven winnen, de trouw, het licht, de genade, de liefde, de zegen, de wijsheid. Denk niet dat het onzin is. Vertel de mensen dat het zeker mogelijk is. Dat het al gebeurt. Hij is koning naast God, God naast God. Amen.